

Respostes a la ciutadania del PSC al Ple de 17-04-2013

El senyor Giner:

“Són dues preguntes que presenta el senyor Diego Martínez Cebrián, i les dues són al govern municipal. La primera d’elles diu: «¿Qué destinatario y finalidad tiene la subvención *Suport, solidaritat i cooperació* de 135.850 euros, correspondientes a la partida tal –un número molt llarg– de los presupuestos del 2013?»

Bé la partida és de 139.850€, 4.000 més d’aquests 135 que vostè diu– dels quals, 83.000 euros es dediquen a projectes locals, per a entitats locals que són contrapart d’una altra organització, en un altre país de destinació de la subvenció; 13.985 euros són per al Fons català de cooperació al desenvolupament i per a emergències; 34.962 euros són per a Sensibilització., Suport directe de l’Ajuntament d’Esplugues en aquest cas –no a través d’una contrapart sinó directament de l’ajuntament– a través d’una entitat, 6.992.

Quant a la segona pregunta que fa, és: «¿Qué finalidad tiene la subvención *Piscina de La Plana*, de 170.000 euros, correspondientes a la partida –també x– de los presupuestos del 2013?»

La finalitat és la de compensar la diferència entre l’estudi d’explotació que va fer l’empresa quan es va presentar i el preu públic que l’ajuntament ha fixat. Hi ha una diferència, de manera que l’Ajuntament subvenciona tots els usuaris de la piscina de La Plana aquesta diferència. És una decisió política de l’ajuntament en aquest sentit, i el que fem és compensar aquesta diferència.”

La senyora alcaldessa:

“Molt bé, doncs ara passem a l’apartat de precis i preguntes, formulades aquí, en el ple, i primer és la part de les associacions de veïns. Veig que hi ha alguns presidents, i per tant els preguntaria si volen intervenir. Hi ha un que sí, que em demana la paraula. Doncs el senyor Antonio González. Sap que com a president de l’Associació de Veïns de Can Vidalet, té un temps fins a tres minuts per plantejar qüestions sobre el barri.”

El senyor González:

“Yo vengo a informar del tema de las zonas verdes y zona azul, la moción que ha habido sobre ese tema. Esta asociación ni está a favor ni está en contra, simplemente está en beneficio de los vecinos del barrio. Lo que sí, en este

tema, hemos estado abiertos durante dos meses, que más o menos es desde que se inició la conversación hasta el final, en que se ha instalado, y a la asociación de vecinos solo han venido dos personas quejándose, el resto han sido todos a favor. Entre esas dos personas hay una presente aquí. Es el único señor que me ha venido a quejarse de la zona verde y zona azul.

Por lo cual, la asociación de vecinos, como está en representación de los vecinos, está para lo que ellos digan. Si a mí me viene mucha gente quejándose de ese tema, yo sería el primero que ya hubiera presentado este tema. Como no me han venido, la asociación de vecinos no ha hecho absolutamente nada porque no ha venido gente con quejas suficientes. Entonces, al no venir con quejas suficientes, no tienes la fuerza moral para venir a decir «esto quítalo o no lo quites, o adelante».

Yo estoy de acuerdo con que esto tiene un periodo de pruebas, y ya veremos a ver si funciona o no funciona, como en los barrios en que se ha puesto anteriormente. A mí me extraña lo que acaba de decir, por ejemplo, Lidia, que ella en su barrio está la mar de contenta desde que se instaló, y ahora resulta que vota en contra, o bueno, vota a favor de la moción, que es la única, ¿no? Me huele eso un poco a demagogia, ¿no? (*Remor de veus.*) Antes hablabais aquí de demagogia...

Hombre, está muy contenta de que en su barrio está muy bien, pero vota en contra de que en Can Vidalet se instale. Yo, como presidente, y mi junta, ni estamos a favor ni estamos en contra, simplemente hay un periodo de prueba que se le comunicó a Giner. Y también tengo una queja sobre él, porque él –o este ayuntamiento– en el tema de esto –y el regidor de barrio lo sabe también– se comprometió a que el aparcamiento que hay en la calle Molino se iba a agrandar, como mínimo para cien plazas más, y a la fecha que estamos, que estuvimos mirando el terreno y todo lo demás donde se iba a instalar toda la zona verde y zona azul, se quedó de acuerdo en que se iba a mover aquello casi antes de que se instalara la pintura de la zona verde para poner las maquinillas, y resulta que los terrenos siguen todavía igual –los terrenos siguen todavía igual– y me acaban de decir esta mañana que todavía tiene que dar el permiso el dueño del terreno.

Con lo cual, particularmente esta asociación de vecinos se siente engañada también en ese tema, porque si se compromete, como yo dije, si se va a hacer esto hay que implicarse también en solucionarle o darle otra opción al vecino. Si no quiere zona verde, ahí tienes cien plazas más, aparte del que hay –eso sí, que se ha reformado porque el terreno estaba de agujeros como un demonio pero bueno, se ha reformado– pero del resto no se ha hecho nada, o sea, el terreno está allí todavía y según me dice Giner el dueño del terreno todavía tiene que dar el permiso. Con lo cual, aquel día que estuvimos viendo el terreno, ¿estaba todo solucionado? Según el señor que iba a instalar la

pintura y todo lo demás de la zona verde de la empresa esta, se iba a encargar de limpiar aquellos terrenos y se iba a hacer, y a la fecha que estamos, aquello está todavía de hierbas hasta esta altura, y no se ha hecho nada.

En definitiva, la asociación de vecinos está para lo que quieran los vecinos. (*Remor de veus.*)”

La senyora alcaldessa:

“Antonio, es que lleva cinco minutos. Tenías tres.”

El senyor González:

“No, yo lo que quiero decir es que si a mí me hubieran venido cantidad de vecinos con el tema este, pues yo os hubiera venido con esta misma queja, lo mismo que han venido estos, pero claro, al no venirme a mí a la asociación de vecinos, lógicamente lo doy por bueno, ahí está.”

La senyora alcaldessa:

“No, no es pot. Elisabeth, vols intervenir? (*Veus de fons.*) No, sabeu que no podem fer debat –sabeu que no podem fer debat. El podem fer en sortir, però ara, durant el ple, no el podem fer.

L'Enric vol intervenir, però jo sí que voldria afegir una cosa que crec que és important. Aquest és un model que quan s'implanta, quan es desconeix, de vegades es pot tenir una opinió, jo crec que la mateixa regidora ho ha dit. Que abans de conèixer aquesta experiència al barri del Centre podia estar en contra, en canvi, l'experiència li ha demostrat que funcionava. Clar, es pot consultar, es pot preguntar, es poden fer assemblees, però nosaltres, en el barri de Can Vidalet, som exactament del mateix parer i hem funcionat de la mateixa manera que ho hem fet quan en el seu moment es va establir al barri Centre, que vam dir: «Farem una prova pilot. Si els veïns estan contents es consolidarà. Si els veïns no estan contents, s'eliminarà.» Això es va fer en aquell moment. I ho hem fet amb la resta. Recordeu també el sector de Paris-Roma-Londres; uns veïns ho demanaven, altres no ho tenien clar. I al final, al contrari, durant la Setmana Santa ens vam veure amb alguns perquè patien només de saber que els havíem integrat al barri de Can Vidalet, perquè realment funcionava tan bé que no volien que toquéssim allò.

Si vostès han visitat –que jo sí ho he fet– el sector de París-Roma-Londres, des del dilluns dia 8, hauran vist que continuen tenint lloc i per tant, aquestes pors

que tenien s'han diluït o es van diluint. Hi ha molta gent –i permetin-me, jo crec que amb total cordialitat– que de vegades és com el nen petit que et diu: «No, no m'agrada això./ L'has provat? Potser primer ho proves i després opines.» Nosaltres només hem dit que pensem que és una cosa que pot funcionar. Hem de provar-la, l'hem d'implantar. Si resulta que funciona, fantàstic, es consolidarà, i si no es farà un replantejament, perquè no perseguim res més que el que deia el president, i ho ha dit amb unes altres paraules i jo ho diré amb aquestes, que la gent es trobi més còmoda al seu barri i pugui aparcar millor.

Dit això, unanimitat estem convençuts que aquest model de mobilitat no la tindrà. Poden haver persones a favor i persones en contra, i evidentment, aquí tenim una representació de persones que això no ho veuen clar, i estan en el seu dret legítim de no compartir aquest model de mobilitat. Però també és veritat que durant el primer dia que es va implantar, el dilluns dia 8, vam estar passejant –jo he passejat diversos dies, diverses hores– i la gent que m'ha parat... (*Remor de veus.*) No, no, respectin, si us plau, és que si no, no m'entendran. Jo quan he passejat, realment... L'altre dia, dimecres, vam estar amb cinc regidors, vam estar durant tres hores passejant pel barri. La gent que ens va aturar es va interessar, ens va felicitar, estava contenta amb aquest model. Ara, mai no plou a gust de tothom, ja ho entenem que és un model que igual hi ha gent que no ho veu clar. Doncs és curiós, la promotora és una persona que segurament és militant a no estar a favor de la proposta ciutadana, no està a favor, perquè ens consta que és seguidora d'una pàgina de *No a les zones verdes i a les zones blaves* des de fa molts anys, i està en el seu dret de no veure clar que aquest és un model que es pugui compartir –està en el seu dret. Però hi ha molta gent que sí, hi ha molta gent que ha vingut, s'ha interessat, ens ha demanat la targeta, i avui no són aquí, però també la seva opinió és molt vàlida per a nosaltres.

Per tant, el millor, pensem, és..., portem deu dies. Esperem, comprovem si, efectivament, aquella pressió de tots els cotxes –sobretot del municipi de l'Hospitalet, que no tenim res en contra i és un municipi amic, però que evidentment tenia una pressió terrible sobre el barri de Can Vidalet– això ens ho pot resoldre, i si comprovem que la majoria estan feliços i els resol els problemes de mobilitat, bé, i tot i així segurament hi haurà persones que no estaran d'acord i no ho veuran clar, però jo crec que el que hem de fer és ponderar aquestes opinions. Per això deia que la participació bé, però segurament que ho experimentem durant un temps, unes setmanes o uns mesos.

Volies afegir alguna cosa?"

El senyor Giner:

“Sí, per aclarir el tema de l'autorització dels propietaris del terreny que deien. És veritat que nosaltres vam estar amb el regidor de barri, amb el senyor Antonio Hernández, en un solar que hi ha a continuació del que hi ha ara, que està adaptat per aparcament, perquè es pogués fer una petita remodelació perquè poguessin caber més vehicles. En qualsevol cas, és evident que això està subjecte a l'autorització dels propietaris. Són diversos germans, i diguem que no hem d'entrar en les seves relacions i tal però bé, la situació és que entre ells tenen les seves històries, no les conec, però hem estat en contacte amb un dels que els representa, i ell diu: «Jo he de parlar amb els meus germans.» Hem insistit, hem parlat, i ens deia que, finalment, en qüestió segurament d'un parell de dies ens dirien alguna cosa, alguna resposta. Però els diré una cosa també, ens deia que –i perquè vegin com són les situacions– «No sabem en aquests moments si aquest solar és nostre». Jo els vaig dir: «Home, segur que és vostre perquè a nosaltres ens consta que és vostre, i no hi ha hagut cap transmissió, no ens ha arribat cap mena de liquidació de plusvàlua, per tant, ha de ser vostre.» Però això és el que ens han respost. Per tant, això porta el seu tràmit.

Nosaltres no podem intervenir sense aquesta autorització, i el que hem fet ha sigut trucar i fer un seguiment exhaustiu d'aquest tema, però estem esperant que ens arribi aquesta autorització. És a dir, un parell de dies, concretament, cosa que tampoc li puc assegurar, és el que ens han dit.”

La senyora alcaldessa:

“Doncs ara, una vegada ha passat el torn dels president d'associacions de veïns, obrim el torn a la resta de persones que avui assisteixen al ple. Llegeixo molt breument el que ens diu el ROM, el Reglament Orgànic Municipal: «El president o presidenta del ple autoritzarà la formulació d'intervencions orals per part de les persones assistents a la sessió, amb una duració màxima de trenta minuts. Es podrà formular un màxim de dues intervencions per persona, i cada intervenció tindrà una durada màxima d'un minut.» De manera que, doncs, ara és el moment de demanar la paraula.

Bé, doncs les persones que no són habituals al ple ens hauran de dir el seu nom, perquè no els podem nomenar. Juana Ramírez; José Casado; Jesús María Monje; Marcos Pla; Miguel Fernández. Molt bé, doncs tenim cinc persones que demanen la paraula. Començaríem per la senyora Juana Ramos... Ay, perdón, perdón, señora Juana Ramírez. ¿La señora Juana Ramírez quiere hacer una o dos preguntas? Una es un minuto, dos son dos minutos. Tiene dos minutos.”

La senyora Ramírez:

“Más que una pregunta es contestar a lo que he escuchado antes, al señor de CIU. És que m’ha fet gràcia... Bé, parlaré castellà, que m’expresso millor. Me ha hecho gracia oír decir que cuando una persona no puede pagar, por ejemplo, cuatro euros, pues no tiene coche. Pues resulta que hay personas que necesitan un coche en la puerta, porque yo, por ejemplo, tengo mis suegros que están a ochenta kilómetros de aquí, y si me llaman para una urgencia, ¿cómo voy yo allí? Yo soy una persona que cuando me tengo que ir a una cosa oficial de aquí, de Esplugues, yo prefiero que me manden a Barcelona, porque tengo el metro y siempre voy en transporte público. Hoy he tenido que venir aquí, al centro, y siempre voy caminando. Esto es una cosa.

Y la otra –lo diré todo seguido, así voy más rápido, porque todo el mundo tenemos prisa– es que cuando ustedes van a Can Vidalet –ahora, desde que se paga– hay plazas, sí, hay plazas de sobra, ¿pero a qué horas son éstas? A las horas que el trabajador no las usa. Porque yo, por ejemplo, tengo un coche, y cuando vengo el domingo a las 10 de la noche me da lo mismo que sea pagando o que sea sin pagar, tengo los mismos sitios para aparcar. A las 11 de la mañana yo no cojo el coche, porque yo el coche lo cojo para una necesidad, no lo cojo para ir, no sé, a Can Vidalet o a..., no, porque para eso tengo los pies o tengo el transporte público, el coche lo cojo solamente... Y claro, sí que hay sitio para aparcar, pero ustedes no han pasado a las 8 de la tarde, por ejemplo, ni a las 9, ni a las 10. Yo tengo el mismo problema pagando que sin pagar, el único problema que tengo es que tengo que acordarme que el domingo por la noche o el lunes a primera hora de la mañana ir a poner el tíquet para la semana.

Nada más, gracias por todo.”

La senyora alcaldessa:

“A usted, señora Juana. El senyor José Casado. ¿José Casado? Una qüestió o dues?”

El senyor Casado:

“Dos.”

La senyora alcaldessa:

“Pues tiene un minuto para cada.”

El senyor Casado:

“Vale, muy bien. Bueno, no sé si se me oye bien. ¿Sí? Bueno, aquí lo que yo le quería preguntar, concretamente a usted, señora alcaldesa, era por qué en este momento en el cual nos encontramos, en que está despidiéndose al personal de las empresas, se están haciendo ERE, nos encontramos con todo cerrado, no hay prosperidad ninguna, se está reduciendo por completo todo el trabajo, con lo cual se aumenta el paro, ¿ustedes creen que ahora es el momento de poner nuevos impuestos? Llámenles zona roja, verde, amarilla o como les dé la gana, está ampliándonos los impuestos. Eso por un lado.

La otra propuesta sería: déjenos como estábamos, no probemos nada, porque lo hemos probado durante toda la vida y estamos funcionando bien, y ustedes todas las pruebas que nos hacen es pagando dinero. Pues simplemente, déjenos de pruebas, no haga experimentos, déjenos en paz, no nos cobren nada ni nos suban los impuestos. Es nuestra petición, por lo menos por mi parte y todos los demás, que además han presentado trescientas firmas para decirle que no queremos la zona verde, ni azul ni ninguna, y si después ustedes dicen: «No, ahora vamos a hacer una prueba.» Muy bien, hacen ustedes la prueba. ¿Pero después a quién le van a preguntar, a este señor de la Asociación de Vecinos de Can Vidalet, que le va a decir que está perfecto? Hombre, por favor, si se ha hecho una recolecta de firmas en su zona y no se ha enterado, ¿a dónde preguntamos?

Nada más, eso es lo que quería decirle, y que quedara muy claro que no estamos de acuerdo con esa zona.”

La senyora alcaldessa:

“Muy bien, usted ya lo tengo claro. (*Aplaudiments.*)

El senyor Jesús María Monje.”

El senyor Monje:

“Bona nit. Vamos a ver, seré rápido y conciso. Yo, cuando leí la circular informativa sobre la zona verde, me sentí bastante insultado, ¿no?, porque yo

sé leer, soy catedrático de literatura y de lengua, y que se me diga en la circular que se implanta la zona verde para favorecer la movilidad y para retirar los vehículos abandonados, pues que no, eso no cuela. O sea, yo hubiera preferido que el ayuntamiento hubiera dicho que está en dificultades económicas, que tiene un déficit generado por otros presupuestos o actuaciones anteriores, y que necesitaba recaudar dinero. Eso yo creo que hubiera sido mucho más claro y necesario.

También rogaría, por otro asunto por el que ya he presentado una instancia, que las circulares informativas fueran lo más exhaustivas posibles, por favor, se lo ruego.

Y ya por último decirle que yo lo único que veo detrás de la zona verde es la necesidad recaudatoria. Es que no veo nada más, y ahora mismo en Can Vidalet –yo soy presidente de la escalera actualmente– le puedo decir, son rellanos de cuatro puertas, que hay dos parados por cada rellano, ¿vale? Entonces, son 53 euros al año, y como ha dicho la..., sí, bueno, es igual, ¿no?, pero que no está el horno para bollos, desde luego. Simplemente.”

La senyora alcaldessa:

“Molt bé. El senyor Marcos Pla.... Ay, y además me va a disculpar, el señor Serrano, que no lo he apuntado, porque es la familiaridad... Me va a disculpar el señor Serrano. Juan. Porque además, como supongo que es del mismo tema, ¿verdad, Juan? Sí, el senyor Marcos... És que així parlem de... Juan, ¿una o dos?”

El senyor Serrano:

“Dos.”

La senyora alcaldessa:

“Pues tienes dos minutos, uno para cada.”

El senyor Serrano:

“Voy a hacer... Concretamente la primera es para agradecer a las personas que el día 14 sufrí un «yuyu» y bueno, algunas personas, concretamente los de

la patrulla, parece ser que estaban allá, ¿no?, y alguna otra persona más. Les doy las gracias en ese sentido. Eso sería lo primero. Como esto es muy corto, en lo otro aunque me alargue más pues lo compensamos.

Bueno, yo, y referente a eso, una cosa os quiero decir: Yo, de vosotros –digo de vosotros en plural, no voy a personificar ni a unos ni a otros porque me sabe mal– vosotros decís: «Bueno, es que el referente que tenemos es París-Roma-Londres.» Bueno, me parece muy bien. Allí hay tres y dos, cinco bloques, ¿vale? Uno, el de la izquierda, es de la nueva edificación, de no hace mucho, fue el último, ése pertenece a Hospitalet, y la zona de aparcamiento la tiene por la parte posterior. Los demás la tienen por la parte principal. Vosotros ponéis aquello como ejemplo, pero mirad, no confundamos las cosas y vamos a ser un poquitín clarificadores y seguro que nos vamos a entender. Aquello no es una calle, ¿vale?, aquello no es una calle, es una plazoleta. Aquello te da la impresión que por la volumetría que tienen los pisos es una compensación de suelo, una cosa parecida a la plaza Macael, que no se llegue a privatizar me parece bien, pero que los vecinos casi casi dicen: «Coño, es que esto es nuestro.» No lo sé, yo ahí no entro.

Pero quizás ahí, porque no es calle, es una plazoleta, tiene una entrada y una salida única, por consiguiente allí no hay #. Si vosotros decís que aquello funciona de tres pares de narices, funciona bien, nos estamos engañando, porque eso no es la calle, ¿cuál? ¿La Menta, Maladeta, Eucalipto, la rambla Virgen de la Merced? No es ninguna calle, aquello es una cosa aparte. Por consiguiente, el referente ese, nada.

Y otra cosa que quería decir, que parece ser que donde no hay problemas parece ser que se buscan. ¿Tan mal iba antes como estaba? Sinceramente, con toda honestidad, ¿iba mal? Yo pienso –yo pienso, ¿eh?, y no escondo ideas– puede que a lo mejor eso de rotar nada. Primero, que la gente, los vecinos, ninguno coge el coche para ir a comprar, irá al Carrefour o a la Conchinchina, pero ni siquiera para ir a Mercadona tampoco va, por consiguiente, eso tampoco vale.

Que a lo mejor en un máximo de tal, ¿no? Además, las diez o doce aceras de Virgen de la Merced pues no lo sé, pero de eso a poner todo el barrio, a privatizarlo, porque eso es privatizarlo... Y pensad una cosa, que yo ya lo he pensado y lo estoy viendo. Hace doce o catorce años el impuesto metropolitano era el 0,06 por ciento de lo que se tributaba por el IBI. Hoy, el 16 o el 18, es un impuesto más. La MUSA, el mantenimiento de aguas y contadores, yo recuerdo que estaba en la Asociación de Vecinos de Can Vidalet, y decíamos: «Eso son cuatro chavos. 'Pa' tu tía.» Hoy ya pasa de los veinte. Ahora decimos: « ¡Coño, es un euro! Por un euro tampoco...» Total, veinte céntimos. Pero quién me dice a mí que cuando pase –porque el tiempo pasa volando y no hay nadie que lo detenga, pasa...– y entonces diga: «Esto

son cinco euros» –exageradamente, voy a exagerar. Es un impuesto, que no son cincuenta, que ya serían cien o más, ¿no? Yo digo, ¿qué necesidad tenemos de eso?

Y segundo, yo doy mi apoyo total a la Laura # porque es que lleva toda la razón, porque bueno, si no hay problemas, coño, no los busquemos. Esto de las líneas estas azules, amarillas y rojas, viene desde el año 64, y esto ha ocasionado muchísimos problemas, los últimos en Badalona –en Badalona. El ayuntamiento los pintaba, y los vecinos por la noche, a borrarlos. No sé cómo ha acabado, ¿pero qué necesidad tenemos de ese enfrentamiento? Porque alguna me ha acusado a mi de que yo he puesto pegatinas y he puesto cosas de éstas. A lo mejor mañana aparecen pintados de negro, y dicen: «Coño, el Serrano también ha colaborado.» Y a lo mejor no. Cuidado con las cosas, ¿eh? Se ha de decir lo que se ve, lo que no se ve, no se diga.”

La senyora alcaldessa:

“Serrano, lleva seis minutos.”

El senyor Serrano:

“Y segundo...”

La senyora alcaldessa:

“¿Me has oído, Juan? Llevas seis minutos.”

El senyor Serrano:

“Bueno, uno más.”

La senyora alcaldessa:

“Medio.”

El senyor Serrano:

“Bueno, medio minuto. Y luego lo que sí sería fiable es qué criterio hemos cogido para esto hacerlo, porque claro, si nosotros viéramos –y hablemos con sinceridad, puñeta, que estamos en familia y nos conocemos todos y tal– a ver, las asociaciones de vecinos, una asamblea soberana, abierta, «vecinos, ¿qué pasa aquí?». Ahora, si estamos esperando a que vengan allí, creo que mal vamos, porque los vecinos no van a ir. Por las causas que sean, pero sé que no van a ir.

Bueno, gracias por...”

(Aplaudiments.)

La senyora alcaldessa:

“Gracias a ti. Y nos alegramos mucho de que el susto, Juan, de salud quedara en nada, nos alegramos. Nos informaron pero nos alegramos muchísimo de que estés aquí, dando guerra.

Tenim el senyor Marcos Pla i Miquel. Sí, el senyor Marcos Pla.”

El senyor Pla:

“Bueno, buenas noches. Mire, yo te hablo en castellano porque el catalán no lo hablo pero lo entiendo, porque aparte soy catalán. Estoy harto de ir al Puig Coca para los puestos del plan de trabajo del ayuntamiento, y lo primero que me saben contestar que como no hablo catalán no tengo catalán no tengo derecho a tener un puesto de trabajo; como no tengo carnet de conducir, tampoco tengo derecho a tener un puesto de trabajo. Lo que a mí no me cuadra es que haya gente haciendo de cívicos, trabajando en la zona cívica, que son moros, rumanos, que no hablan ni el castellano, y los tienen trabajando. Es lo único. Estoy harto, llevo ya dos años parado, no paro de pedir trabajo, venir, y lo único que saben decirme es que como no tengo carnet de conducir, no tengo derecho a trabajar, y me gustaría saber si hay...

Me han dicho que ahora, para el mes de mayo, hay otra convocatoria para empleo, de trabajo, para toda la zona del distrito de Esplugues, a ver si tengo la suerte de que por lo menos me llamen, ya que lo único que hacen es llamar... Te dicen: «No, es que es para la gente más necesitada.» ¿Qué gente más necesitada? ¿El que tiene un negocio? ¿El que coge y se va el fin de semana a la torre, y le dan el puesto de trabajo a un chaval de veinte años, que no tiene ninguna responsabilidad? Pues yo a eso no lo encuentro lógica ninguna.

Eso solamente. Gracias.”

(Aplaudiments.)

La senyora alcaldessa:

“Per últim, el senyor Miquel Fernández.”

El senyor Fernández:

“Buenas noches, me sobraré con dos minutos. Un par de observaciones. Me resulta ilógico, o cuando menos curioso, que el señor portavoz de Convergencia i Unió se preocupe de la tierra extraña vertida en no sé qué solar, y no se preocupe por el cierre de las líneas de P2, que son inminentes. Duda, cuando menos, curiosa, ¿no?, las preferencias de este grupo municipal.

Bueno, me parece también curioso el materialismo. Cuando hace unos años hablábamos de zona verde, resulta que estábamos hablando de parques. Ahora estamos hablando de dineros. Me parece también un tanto curioso, ¿no? Motivo de reflexión.

Y después le quería preguntar al señor Rigalt, que estábamos hablando de un millón, setecientos y *escaig* –lo que para él son *escaig* a nosotros puede suponer media vida– si para esas actuaciones urbanísticas que van a realizar van a contar con los parados de Esplugues o van a volver a dar –como cuando hicieron el Plan Ñ– el trabajo a empresas foráneas, y nosotros nos quedamos en casa viendo cómo gente de fuera pone nuestras «racholas» en las calles, ponen nuestros semáforos. Tres observaciones nada más.”

(Aplaudiments.)

La senyora alcaldessa:

“Molt bé. Hi ha una sèrie de manifestacions que nosaltres, evidentment, les escoltem i les respectem, i per tant poca cosa a afegir, més alguna que sí que ha estat com molt concreta. No és un impost, l'àrea verda. *(Remor de veus.)* Si em permeten, ho explicaré, i si volen riure, doncs ho deixem per a un altre dia. Sincerament, jo crec que hem de respectar. Jo els he escoltat molt atentament, només demano reciprocitat, que m'escoltin atentament. Estaran d'acord o no estaran d'acord, podran riure a casa seva, però escoltin-me, si us plau, perquè tinc molt d'interès a explicar el que és.

No és un impost, sinó que és un pagament que es fa per poder aparcar en horari regulat. Si una persona no té cotxe, no el paga, evidentment. Si una persona aparca fora de l'horari regulat, tampoc no ha de pagar aquest euro. I un impost, sí, té un interès recaptatori, encara que sigui després per fer coses, per fer inversions, per pagar la neteja, però un impost, efectivament, un impost i una taxa sí que té un afany recaptatori. En aquest cas no, en aquest cas estem parlant d'un total de 595 places verdes al barri de Can Vidalet. I aquí hem fet un percentatge d'ocupació previst, que és més del 100 per cent, perquè encara que vegem places buides, una mateixa plaça la pot ocupar durant una setmana més d'un cotxe, i per tant, hem suposat un percentatge d'ocupació d'un 112%.

Si tot això ho calculem també per persones que en un moment donat no són residents, i poden utilitzar-lo com a zona blava, i veiem la recaptació, ara no marejaré amb números però veiem la recaptació que té, i tenint en compte que hem de pagar dues persones per fer de vigilants, que s'ha fet una inversió per pagar unes màquines, implantar-les, que té un manteniment i uns consums, etcètera, doncs fent això... Clar, és que podem parlar sense rigor, el rigor sempre és important. Veurem que amb aquesta recaptació el que fem, és pagar, simplement, el que suposa de despesa de manteniment. O sigui, no són uns diners ni per pagar la neteja, ni són uns diners per donar beques, no recaptem uns diners per fer una altra cosa. Aquesta és la primera, i és important. Podem equivocar-nos, podem encertar-la, pot ser un model vàlid, un model invàlid. Hi ha gent que ja té claríssim que no és vàlid, però en qualsevol cas el que no podem dir és que és per recaptar, això no ho podem dir, perquè no és així. Aquí no aconseguim diners per fer una altra cosa que no sigui pagar vigilants, pagar màquines i pagar manteniment. Tenim les places...

Vostès saben fer números? No cal que es faci jo perquè vegin que no els vull enredar. Són 595 places, facin números, calculin pel que cobren dues persones vigilants, un sou normal amb una seguretat social, facin tranquil·lament a casa els números i veuran que d'aquí no surt ni un sol cèntim per pagar una altra cosa que no sigui el propi manteniment d'aquesta àrea. Per què es fa si no és per recaptar? (*Remor de veus.*) No s'ho creuen? Fantàstic, no passa res, facin números –facin números– dos més dos és igual a quatre, facin números, però... (*Veus de fons.*)

Sí, hi ha molta gent que ens ho ha demanat. (*Veus de fons.*) Sí, hi ha molta gent que ens ho ha demanat, igual que hi ha gent que ens demana que no. Hi ha gent que ens demana que no, però si volen –si volen– nosaltres podem anar –no ho farem, evidentment, perquè no té cap sentit– però podríem recollir signatures de molta gent que està a favor. I a més, miro sobretot la regidora de Comerç. Vostès estan en contra, i de veritat que tenen el dret d'estar en contra, però hi ha molta gent que està contenta, i ens ho han fet saber. I si abans tenien una expectativa, ara estan encara més contents, perquè sembla ser que

funciona. Però porta només deu dies, i per tant, amb prudència, esperarem el temps necessari per comprovar si això realment es consolida així, o no acaba de funcionar.

El que és cert és que abans no pagàvem. No, realment abans no aparcàvem. Permetin-me, jo ho dic així, no és abans no pagàvem, no, és que abans no aparcàvem. Llavors, hi ha molta gent que m'ha dit que li costava molt. O sigui, si ara paguem vint cèntims al dia per aparcar, per trobar aparcament al costat de casa, els asseguro que només amb fer tres voltes gasten més de vint cèntims de benzina, només en fer tres voltes, o una i mitja. Són més de vint cèntims. Per tant, no és una despesa de 48 euros l'any, sinó que nosaltres pensem –equivocadament, si volen– que és un estalvi. Han de calcular que paguen això per dotar de mobilitat el barri, però se l'estan estalviant segurament en dues o tres voltes que haurien de donar per poder aparcar. Això és una. És la nostra opinió, pot ser equivocada però és la nostra, no tenim cap interès en què la gent del barri no estigui contenta, com poden entendre. Per tant, no és per recaptar, i no és un impost. Vostès ja sé que són militants i no volen ni tan sols experimentar aquest model. No passa res, estan –torno a dir– en el seu dret, però nosaltres pensem que és positiu, i hem parlat amb molta gent que està contenta. Per tant, proposem això, proposem provar, experimentar, i si d'aquí a un temps resulta que al barri, la majoria del barri entén que això no és bo per al barri, doncs s'eliminarà, i ja està. Però la majoria, no quatre, evidentment.

Després... (*Remor de veus.*) Ara, en acabar, podem parlar del que vulguin, però el ple va així i jo he de donar resposta. Em sembla que no em deixo res, tret del senyor Marcos. Senyor Marcos, miri, senyor Pla. (*Veü de fons.*) Sí que li he contestat. Sí, li he vingut a dir que el que una persona pot dedicar a dotar de mobilitat a aparcar se l'està estalviant segurament de benzina, que no és més que això. Estem parlant de vint cèntims al dia –vint cèntims. I algú em pot dir: «És moment de crisi, és un moment en el que hi ha moltes persones aturades, és un moment en què la gent no arriba a final de mes, com hem de pagar encara més?» Doncs és veritat que en moments de dificultat segurament, d'una banda, prioritzem coses, però d'una altra jo li puc dir que si una persona necessita el cotxe per anar a visitar uns pares dependents, per anar a la feina, a una feina que igual és precària i que és parcial, això segurament... Nosaltres pensem així, que només estalviar-te de donar dues voltes t'estalvies els vint cèntims al dia que està pagant un resident. És la nostra opinió.

I a més... (*Veü de fons.*) Bé, això és igual, el tema econòmic ara és el que més preocupa. M'estava apuntant el regidor –i és veritat– que estalviem temps i segurament guanyem en benestar de poder aparcar amb facilitat i a prop de casa. Dit això, si hi ha algú a qui ni li agrada això, perquè no li agrada, doncs efectivament, s'estan habilitant, ja hi ha habilitades unes zones en el barri on

pot aparcar. Jo l'última vegada que vaig venir al barri, a més ho he vist avui també, hi ha unes zones, jo deixo el cotxe, el vaig deixar dimarts passat, i avui, quan hem passejat, hem vist, en dues zones que hi ha, que hi havia lloc, i no és de pagament, i eren les 3 de la tarda, a més –eren les 3 de la tarda. A les 10 de la nit, de diumenge, hi havia lloc a l'avinguda Torrent, perquè vaig passar-hi. Venia de deixar els meus pares a casa seva. O sigui, a les 10 de la nit d'aquest diumenge –d'aquest diumenge– hi havia lloc a l'avinguda Torrent. I eren les 10 de la nit de diumenge. *(Veus de fons.)* Sí, ho explicaran molt bé vostès –ho explicaran molt bé.

Al senyor Marcos Pla, que és un altre tema. *(Veus de fons.)* Jo l'entenc, no els agrada, no ho veuen clar, no passa res –no passa res– però també han d'entendre que la seva opinió s'ha de combinar amb l'opinió de moltes més persones que viuen al barri. Jo li volia dir una cosa. Jo sé que quan una persona està en una situació d'atur de llarga durada, hi ha una preocupació molt gran. Jo li dic que a Esplugues, malauradament, tenim 3.600 persones a l'atur, i a aquest ajuntament li agradaria tenir 3.600 llocs de treball, i no els té. Això és així. Vostè ha participat en un pla de treball, jo tinc entès, d'aquest ajuntament. No ara, ara ja fa un temps. Per tant, vostè ja hi ha participat, però és veritat que la gent va rotant, o sigui, nosaltres no discriminem. Vostè va participar, va tenir aquesta sort, doncs ara la sort la tenen uns altres. La gent va rotant, de vegades per una cosa o per una altra. Jo crec que no hem de dir que... D'agent cívica tenim gent meravellosa. Seran d'una manera, seran d'una altra, parlaran un idioma o parlaran un altre, però és gent que atén la ciutadania. Jo crec que els hem tractar a tots amb respecte. No són persones que no parlen ni el castellà, no, no, no és així, són persones que intenten atendre i ajudar de la millor manera possible.

Ara, saben també vostès que des de Serveis Socials estem fent el possible per ajudar-los, estem fent el possible per trobar possibles ajudes, i també fem el possible per trobar una feina, a vostè, que la seva situació sé que és desesperada –sé que és desesperada– però la situació de tantíssimes famílies a Esplugues, malauradament, és desesperada des de fa molt de temps. Vostè ha d'entendre que nosaltres farem el possible, però no només per vostè, per les 3.600 persones que ara mateix no tenen feina.

Dit això... El ple no permet... Si volen, ens podem quedar, jo em quedo i parlem del que vulguin, però el ple no permet fer rèplica. Permet un apartat de precis i preguntes on poden fer-les, nosaltres podem contestar. I jo ara, quan doni resposta, crec que amb això acabaríem tot. Doncs l'he de donar per acabat. Si vostès encara tenen ganes de dir-nos o de dir-me alguna cosa, jo no tinc cap inconvenient, em quedaré i en parlaré. Ara, en el ple, nosaltres prenem nota. Aquestes opinions que nosaltres no compartim, són opinions. Segurament la veritat absoluta no la tenen ni vostès ni tampoc nosaltres, per tant, el que

ensem és “caminem, experimentem, vegem el què, i després, entre tots plegats, podem decidir”. L'únic que demano és això.

Vostè sé que està tancada en banda i no voldrà fer-ho, però nosaltres sí que estem disposats a replantejar-nos el model si això no funciona, i penso que tothom ha d'obrir la seva ment i intentar veure si una cosa és bona o és positiva. (*Veus de fons.*) Sí, sí, no es preocupi que no vindrà a l'ajuntament. I dit això, m'he deixat una cosa. Sí, aquest ajuntament té dificultats econòmiques, com tots els ajuntaments de Catalunya i d'Espanya, faltaria més. Ingressem molt menys que ingressàvem fa uns anys, i per tant, no podem proveir de feina totes les persones que estan a l'atur, ni podem fer totes les inversions que ens encantaria fer, això és veritat. Però l'ajuntament està sanejat, i l'ajuntament, si més no, pot tancar a final d'any els seus números, i avui hem donat compte de les factures, i paguem també puntualment.

Per tant, nosaltres no tenim cap necessitat de fer això per un motiu recaptatori. Poden pensar evidentment el que vulguin, perquè estan en el seu dret de pensar-ho, però això també es pot demostrar, perquè nosaltres enviem els nostres comptes al Síndic de Comptes, i són comptes públics que sempre es poden auditar, poden venir i podem comprovar, poden inspeccionar, està a l'abast de tothom. Per tant, jo sí que li puc dir que això pot agradar o no agradar, però no s'ha fet amb afany recaptatori, i només cal agafar número de places, un euro a la setmana per resident, un euro a l'hora per persona no resident, fer els números, i veurem que d'aquí no pagarem factures, no pagarem neteges ni farem grans inversions a la ciutat, i simplement pretenem facilitar la vida del resident a Can Vidalet. Potser ens equivoquem, però és amb aquest afany, i no el recaptatori, que fem, que implantem aquesta mesura.

I dit això, donem-nos un temps, com vam fer al Centre, com vam fer a Finestrelles, com vam fer a Paris-Roma-Londres, i Can Vidalet també té dret a experimentar durant unes setmanes, uns mesos, aquest model. Si la gent finalment, en general –unanimitat no podem cercar, evidentment– està contenta, doncs es consolidarà, i si aquest model, pel que sigui, finalment no és de l'agrat dels veïns de Can Vidalet en la seva majoria, s'eliminarà, perquè no hi ha un afany recaptatori. I a partir d'aquí, més ja no puc dir.

De manera que jo els agraeixo la intervenció a tots vostès, i sobretot als regidors i regidores, i s'aixeca la sessió.